

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบ
การพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

Developing of Learning Activities Dramatic Art Subject Using CIPPA Modal
and Simpson's Practical Skills Development Model in Mathayom Suksa 2

ฉวีวรรณ กุดหอม¹ อุษา ปราบหงษ์² พจมาน ชำนาญกิจ³

Chaweewan Gudhom¹, Usa Prabhong² and Potchaman Chamnankit³

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ก่อนเรียนและหลังเรียน และหลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนด 3) เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน หลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนด 4) เปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน หลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนด และ 5) เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชานาฏศิลป์ของนักเรียน ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ก่อนเรียนและหลังเรียนและหลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนด

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพังโคนวิทยาคม อำเภอพังโคน จังหวัดสกลนคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 40 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบประเมินทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ แบบประเมินความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ แบบวัดเจตคติต่อวิชานาฏศิลป์ และแผนการจัดการเรียนรู้ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการทดสอบที (t-test) ชนิดไม่เป็นอิสระแก่กัน (Dependent Sampels) และทดสอบกลุ่มเดียวกับเกณฑ์ (One sample t-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (E_1/E_2) เท่ากับ 78.30/83.96 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสูงกว่าเกณฑ์ 75% อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

²อาจารย์ ดร. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

³อาจารย์ ดร. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

3. ทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ 75% อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ 75% อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. เจตคติต่อวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสูงกว่าเกณฑ์ 75% อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ กิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ รูปแบบชิปปา รูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน

ABSTRACT

The purposes of this research were : 1) to develop the learning activities on dramatic art using CIPPA Modal and Simpson's Practical Skills Development Modal in Mathayom Suksa 2 to achieve the efficiency of 75/75, 2) to compare the students' learning achievements between after and before learning through the activities of dramatic art subject using CIPPA Modal and Simpson's Practical Skills Development Model. Then to compare the students' learning achievements after learning with the set criterion, 3) to compare the students' practical skills after learning with the set criterion, 4) to compare the students' creative thinking of dramatic art after learning and before, then to compare after learning with the set criterion, and 5) to compare the students' attitudes to dramatic art between after and before learning through the developed learning activities using CIPPA Model and Simpson's Practical Skills Development Model, and then to compare the students' attitudes after learning with the set criterion.

The sampling group was 40 Mathayom Suksa 2 students in the second semester of academic year 2013 at Phangkhomwittayakhom School, under the office of Sakon Nakhon Secondary Educational service Area 23.

The instruments used in this research were the learning achievement test, the practical skills for dramatic art test, the creative thinking test for dramatic art, the attitude test to dramatic art and the lesson plans of dramatic art using CIPPA Model and Simpson's Practical Skills Development Model. The statistics used to analyse the data of the research were percentage, mean, standard deviation, t-test for dependent samples, and t-test for one sample.

The findings were as the follows:

1. The efficiency of the developed learning activities for dramatic art subject using CIPPA Model and Simpson's Practical Skills Development Model in Mathayom Suksa 2 was 78.30/83.96 which was higher than the set criterion of 75/75.

2. The students' learning achievements after learning through the developed activities of dramatic art subject using CIPPA Model and Simpson's Practical Skills Development Model indicated that the post-test average scores were higher than the pre-test average scores at .01 level of significance, and higher than the criterion of 75/75 at the .01 level of significance.

3. The students' Practical Skills for dramatic art after the learning through the developed activities of dramatic art using CIPPA Model and Simpson's Practical Skills Development Model the criterion of 75% at .01 level of significance.

4. The students' creative thinking of dramatic art after learning through the developed activities was higher than the criterion 75/75 at the .01 level of significance.

5. The students' attitudes to the dramatic art subject after learning through the developed activities were higher than before at the .01 level of significance and higher than the criterion of 75/75 at the .01 level of significance.

Keywords : Learning Activity for Dramatic Art, CIPPA Model, Simpson's Practical Skills Development Model

ภูมิหลัง

ประเทศไทยได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีเอกราชมาช้านาน มีศิลปวัฒนธรรม ที่บ่งบอกถึงความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ จนเป็นที่ชื่นชมของนานาประเทศที่ได้พบเห็น นาฏศิลป์ไทยเป็นเครื่องหมายแสดงความเป็นชาติที่มีมรดกทางวัฒนธรรม เป็นศิลปะการแสดงด้านนาฏศิลป์ ที่สื่อให้เห็นสุนทรียะโดยตรงด้วยการมองเห็นและได้ยินเสียง มีจุดมุ่งหมายเพื่อสนองความต้องการทางสติปัญญา อารมณ์ ก่อให้เกิดความสะเทือนใจ มีความงดงาม ความประณีต เพียบพร้อมไปด้วยขนบธรรมเนียมประเพณี ที่ยึดถือปฏิบัติกันมาแต่ยุคสมัย จนถึงปัจจุบัน (สุมนมาลย์ นิมเมติพันธ์ และคณะ, 2551, หน้า 80-81) และนาฏศิลป์เป็นสิ่งที่มีมนุษย์สร้างสรรค์ขึ้นอย่างประณีตและมีแบบแผน ให้ความรู้ ความบันเทิง ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญที่แสดงถึงความเจริญรุ่งเรืองของชาติ และยังเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิต เป็นส่วนปรุงแต่งให้การดำรงชีวิตในสังคมมีชีวิตที่สมบูรณ์ขึ้น (สุมิตร เทพวงษ์, 2548, หน้า 2)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 ในหมวด 4 แนวการจัดการศึกษา มาตรา 22 การจัดการศึกษาต้องยึด

หลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ มาตรา 24 วรรค 3 จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง และมาตรา 23 วรรค 3 กล่าวว่าการจัดการศึกษาต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับผู้เรียน เกี่ยวกับความรู้ศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม การกีฬา ภูมิปัญญาไทย และการประยุกต์ใช้ ภูมิปัญญา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545, หน้า 8)

จากสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ โรงเรียนพังโคนวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ในรายวิชาพื้นฐาน ที่นักเรียนทุกคนต้องเรียนตามมาตรฐาน สาระการเรียนรู้ และตัวชี้วัด แต่จากการเรียนการสอนที่ผ่านมา พบว่านักเรียนไม่ให้ความสำคัญ ขาดความตระหนัก ไม่เห็นคุณค่า ในการเรียนวิชานี้ คิดว่าเป็นวิชาที่ไม่มีประโยชน์ ไม่ทันสมัย ส่งผลให้

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด และครูผู้สอนมีจุดมุ่งหมายในการสอนเพียงให้นักเรียนเป็นฝ่ายรับความรู้ และปฏิบัติท่าทางการรำรำจากครูแต่เพียงฝ่ายเดียว โดยไม่มีการพัฒนาวิธีการสอนที่แปลกใหม่ขึ้นมาใช้สอน ดังผลงานวิจัยเรื่องการศึกษาพฤติกรรมการสอนนาฏศิลป์ไทย ในวิทยาลัยนาฏศิลป์พบว่ารูปแบบการสอนนาฏศิลป์ไทยภาคปฏิบัติ ใช้วิธีการสอนโดยการเลียนแบบเป็นหลัก และปฏิบัติสลับตอกันมาโดยถือว่าเป็นวิธีการสอนที่ดีที่สุด สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นฤมล ชันรัมย์ฤทธิ์ (2542, บทคัดย่อ) ที่กล่าวถึงลักษณะอาจารย์ผู้สอนนาฏศิลป์ภาคปฏิบัติว่า ครูยังคงยึดแนวการสอนแบบเดิมที่เคยสอนมา คือ การสอนแบบการอธิบายและการสาธิต โดยมีครูเป็นศูนย์กลางบางครั้งการเรียนการสอน มีความเข้มงวดและมีการฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่องหลาย ๆ ครั้ง ทำให้ผู้เรียนเกิดความเครียดและเบื่อหน่ายในการเรียน และการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนเลียนแบบครูผู้สอน เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (เครือจิตร บุญภาค และคณะ, 2542, อ้างถึงใน อุษา สบถฤกษ์, 2545, หน้า 3) ดังนั้นหากมีการพัฒนาเทคนิควิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นาฏศิลป์ด้วยนวัตกรรมใหม่ๆ ย่อมช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ มีทั้งการเรียนรู้ทฤษฎีและการปฏิบัติ การจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างองค์ความรู้พื้นฐานให้กับผู้เรียน เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ มีจินตนาการ รู้จักชื่นชมความงาม ซึ่งการจัดการเรียนรู้โมเดลชิปปา (CIPPA Model) เป็นการจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง รวบรวมข้อมูลและสร้างสรรค์สร้างความรู้ด้วยตนเอง (ทิศนา แคมมณี, 2545, หน้า 10) และจากการศึกษางานวิจัยของ มธุรส วงศ์อำไพ (2553, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบความรู้ทักษะปฏิบัติและความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดการเรียนรู้โมเดลชิปปากับการจัดการเรียนรู้ปกติ พบว่า คะแนนเฉลี่ยความรู้ทางนาฏศิลป์ คะแนนเฉลี่ยทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ คะแนนเฉลี่ยความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ หลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โมเดลชิปปาสูงกว่าที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อย่างไรก็ตามการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์นั้น นอกจากผู้เรียนเรียนรู้ ในด้านความรู้ทางนาฏศิลป์ที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้อตามรูปแบบชิปปาแล้ว ธรรมชาติของสาระนาฏศิลป์ เน้นทักษะปฏิบัติ ผู้เรียนต้องได้ปฏิบัติจริง ต้องแสดงจริง เพื่อจะได้มีทักษะและความชำนาญ ดังนั้นรูปแบบการสอนหนึ่งที่น่าสนใจ ที่เน้นทักษะการปฏิบัติ คือ รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) ที่เน้นการพัฒนาทางด้านทักษะพิสัย เป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ในด้านการปฏิบัติ ทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน ซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้ว จะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญชำนาญ และความคงทน ผลของพฤติกรรมหรือการกระทำ สามารถสังเกตได้จากความรวดเร็วความแม่นยำ (ทิศนา แคมมณี, 2545, หน้า 243-244) ดังที่ จันทร์เพ็ญ ภัทรมานนท์ (2553, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้อสาระนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามพาดพิทยาคาร ตามแนวคิดของซิมป์สัน พบว่านักเรียนมีความสามารถในการปฏิบัติทักษะเรื่องรำวงมาตรฐานเพิ่มมากขึ้น

จากการศึกษาแนวคิดและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนด้านความรู้ ทักษะปฏิบัติ และความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ สามารถพัฒนาได้ด้วยการพัฒนาการจัดการเรียนรู้อแบบโมเดลชิปปา ที่เน้นการสร้างองค์ความรู้ นอกจากนั้นการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้อตามแนวคิดของซิมป์สัน ที่เน้นพัฒนาการทางด้านทักษะปฏิบัติสามารถนำมาพัฒนาทักษะปฏิบัติจนเกิดความชำนาญแล้วนำไปสู่การสร้างสรรคผลงานได้ ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะของผู้สอนมีความสนใจ ที่จะพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะปฏิบัติ และความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ตามรูปแบบชิปปา และรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน อันจะทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนมีประโยชน์กับผู้เรียนอย่างสูงสุด

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ก่อนเรียนและหลังเรียน และหลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนด

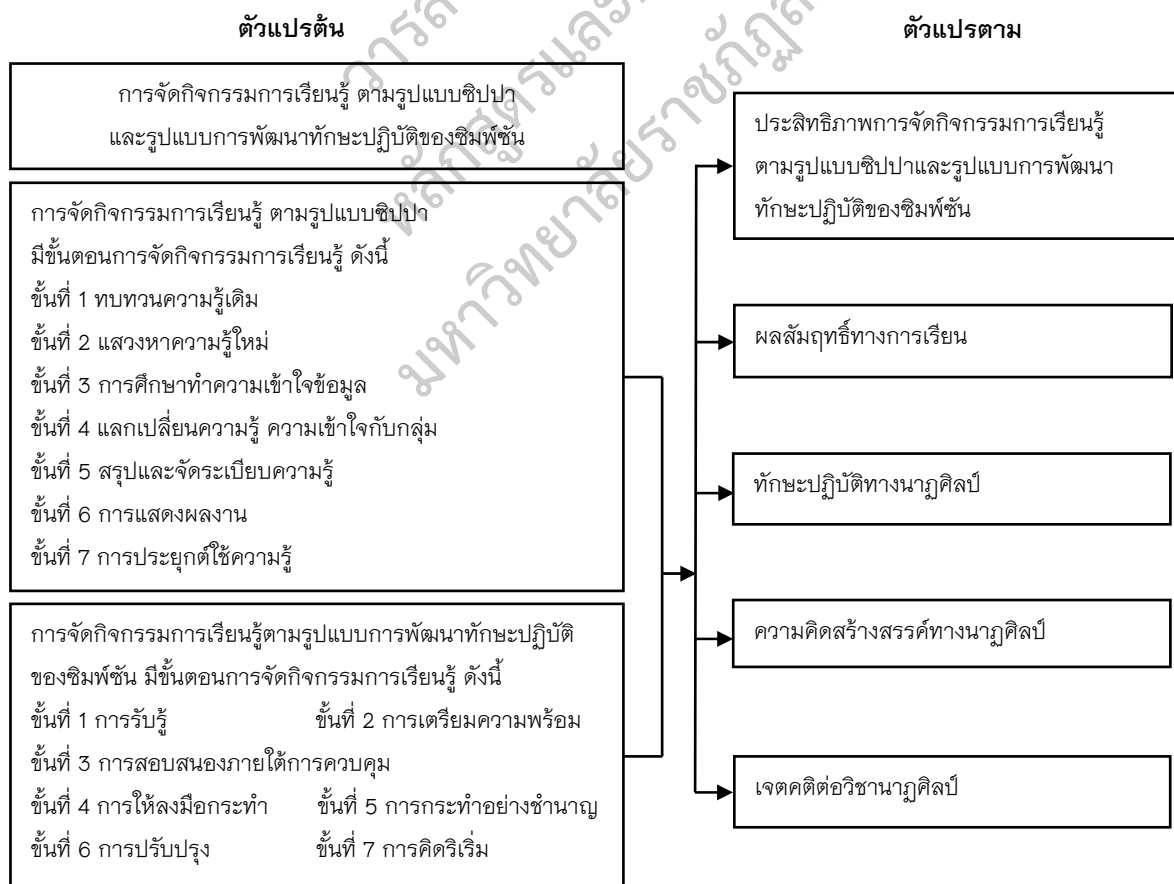
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ของนักเรียน ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน หลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนด

4. เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน หลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนด

5. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ก่อนเรียนและหลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนด

กรอบแนวคิดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เพื่อหาประสิทธิภาพและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ ความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ และเจตคติต่อวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนและหลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ ซึ่งแสดงกรอบแนวคิดของการวิจัยได้ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ กรอบแนวคิดของการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพังโคนวิทยาคม อำเภอพังโคน จังหวัดสกลนคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 11 ห้อง จำนวน 450 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพังโคนวิทยาคม อำเภอพังโคน จังหวัดสกลนคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม จำนวน 11 ห้อง นักเรียนแต่ละห้องมีความรู้ความสามารถใกล้เคียงกัน เพราะโรงเรียนจัดห้องเรียนแบบคละความสามารถ ซึ่งแต่ละห้อง ประกอบด้วย นักเรียน เก่ง ปานกลาง และอ่อน ผู้วิจัยจับสลากกลุ่มตัวอย่าง 1 ห้องเรียน ได้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 เพื่อใช้ในการวิจัย

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของ ชิมพ์ซัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 8 สัปดาห์ จำนวน 16 แผนการเรียนรู้ รวม 16 ชั่วโมง

3.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา นาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นข้อสอบแบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ สำหรับใช้เป็นแบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน

3.3 แบบประเมินทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์

3.4 แบบประเมินความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์

3.5 แบบวัดเจตคติต่อวิชานาฏศิลป์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ทำการทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 40 ข้อ
2. วัดเจตคติ ใช้แบบวัดเจตคติต่อวิชานาฏศิลป์ จำนวน 20 ข้อ โดยวัดก่อนเรียน

3. ผู้วิจัยดำเนินการสอนด้วยตนเองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของ ชิมพ์ซัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 16 แผนการเรียนรู้ ใช้เวลารวม 16 ชั่วโมง ผู้สอนสังเกตการร่วมกิจกรรม และเก็บคะแนนจากการทำแบบฝึกหัด การสอบหลังการสอนแต่ละหน่วยการเรียนรู้

4. ประเมินทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ โดยใช้แบบประเมินทักษะปฏิบัติการรำ และแบบประเมินทักษะปฏิบัติ การร้อง โดยประเมินทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ หลังเรียน ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้

5. ประเมินความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ ใช้แบบประเมินความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ ประกอบด้วย ความคล่องในการคิด ความยืดหยุ่นในการคิด ความคิดริเริ่ม โดยประเมินความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ หลังเรียน

6. ทำการทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 40 ข้อ

7. วัดเจตคติต่อวิชานาฏศิลป์ ใช้แบบวัดเจตคติต่อวิชานาฏศิลป์ จำนวน 20 ข้อ โดยวัดเจตคติหลังเรียน

8. นำข้อมูลที่ได้จากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการประเมินทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ การประเมินความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ การวัดเจตคติต่อวิชานาฏศิลป์ มาวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

1.1 การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของชิมพ์ซัน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

1.2 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนวิเคราะห์โดยใช้การทดสอบค่าที่ (t-test) แบบ Dependent Samples

2. วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากการสังเกต สัมภาษณ์ และบันทึกการเรียนรู้อของนักเรียน แล้วแยกเขียนเป็นประเด็น

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน
 - 1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean)
 - 1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ
 - 2.1 การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ โดยใช้สูตรดัชนีค่าความสอดคล้อง IOC
 - 2.2 การหาค่าความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชานาฏศิลป์แบบอิงเกณฑ์ โดยใช้สูตรของ Brennan
 - 2.3 การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ คำนวณตามวิธีของ Lovett
 - 2.4 การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบวัดความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์และแบบวัดเจตคติต่อวิชานาฏศิลป์ โดยใช้สูตรดัชนีค่าความสอดคล้อง IOC
 - 2.5 การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบวัดเจตคติต่อวิชานาฏศิลป์ ด้วยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -coefficient) ของ Cronbach
 - 2.6 การหาความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติต่อวิชานาฏศิลป์ ด้วยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (coefficient) ของ Cronbach
3. สถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน
 - 3.1 การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้อตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ตามเกณฑ์ 75/75
 - 3.2 การวิเคราะห์ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อวิชานาฏศิลป์ ก่อนเรียนและหลังเรียน ใช้สูตร t-test for Dependent Samples
 - 3.3 วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะปฏิบัติ ความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์และเจตคติต่อวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนหลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ โดยใช้สถิติ t-test for One Sample test

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัย สรุปผลการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพังโคนวิทยาคม อำเภอพังโคน จังหวัดสกลนคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ปรากฏผลดังนี้

1. ผลการศึกษาประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ประสิทธิภาพของกระบวนการกับประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E/E₂) มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.30/83.96 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผ่านเกณฑ์ 75% อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์หลังเรียน ผ่านเกณฑ์ 75% อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. ความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์หลังเรียน ผ่านเกณฑ์ 75% อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. เจตคติต่อวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผ่านเกณฑ์ 75% อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

จากการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของ ซิมพ์ซัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ครั้งนี้ สามารถอภิปรายผล ได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติ ของซิมพ์ซัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ 78.30/83.96 หมายความว่า นักเรียนทั้งหมดได้คะแนน เฉลี่ยจากการสอบปฏิบัติและการทดสอบประจำหน่วย ระหว่างเรียนร้อยละ 78.30 เมื่อทดสอบหลังเรียนด้วย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน และการ ประเมินทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์หลังเรียน นักเรียน ทั้งหมดได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 83.96 แสดงว่า กิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เพราะการจัดการ เรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบชิปปา ที่มี กระบวนการเรียนรู้อย่างมีขั้นตอน ส่งเสริมให้นักเรียนมี ส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม แสวงหาคำตอบด้วยตนเอง ย่อมส่งผลให้นักเรียนมีความสนใจอยากเห็น กระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ ทำให้นักเรียนได้เกิดกระบวนการ เรียนรู้อย่างมีระบบ มีขั้นตอน เป็นกิจกรรมที่ช่วย ให้ นักเรียนมีส่วนร่วมทั้งร่างกาย สติปัญญา สังคม และ อารมณ์ ส่งเสริมความกล้าทำและกล้าแสดงออก ช่วย ให้ นักเรียนเกิดความพร้อม และกระตือรือร้นที่จะเรียนอย่างมี ชีวิตชีวา ทำให้สามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ ส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นด้วย จากเหตุผล ดังกล่าวทำให้การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ มีประสิทธิภาพ สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ มยุรา สมบูรณ์ (2547, หน้า 82-84) พบว่า แผนการเรียนรู้แบบ CIPPA เรื่อง การทำยาสระผมจากสมุนไพร มีประสิทธิภาพ 88.76/89.46 สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ฉวีวรรณ วงษ์แสง (2547, หน้า 83-84) พบว่า แผนการจัดการกิจกรรม การเรียนรู้แบบ CIPPA เรื่อง การประดิษฐ์ ของตกแต่งจาก เกล็ดปลา มีประสิทธิภาพ 88.82/83.75 ดังนั้นการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบชิปปา จึงมีความเหมาะสม

ที่จะนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เกิดประโยชน์ สูงสุดแก่ผู้เรียนต่อไป

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตาม รูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ที่เน้นการฝึก ปฏิบัติอย่างมีขั้นตอน ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือ ทำงานได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว เชี่ยวชาญชำนาญการ สอดคล้องกับการศึกษาของ จันทรพีญ ภัทรมานนท์ (2553, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สาระนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามพาดพิทยาคาร ตามแนวคิดของซิมพ์ซันพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีซิมพ์ซัน สามารถใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนได้ ทำ ให้ นักเรียนได้รับการฝึกฝนเกิดทักษะ ความคล่องแคล่ว ชำนาญและความคงทน และสอดคล้องกับการศึกษาของ วิชชุกร เกสรบัว (2554, บทคัดย่อ) พบว่าแผนการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีซิมพ์ซัน กลุ่มสาระ การเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่องการทำขนม ท้องถิ่นสุรินทร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 84.04/83.00

2. ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่เรียน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบชิปปา และรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ชั้นมัธยม ศึกษาศึกษาปีที่ 2 พบว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน 17.05 และเฉลี่ย หลังเรียนเท่ากับ 33.85 ซึ่งหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และ หลังเรียน สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบ ชิปปา เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้หลักการสร้างความรู้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับการศึกษาของ มธุรส วงศ์คำไพ (2553, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบความรู้ ทักษะปฏิบัติ และความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถม ศึกษาศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดการเรียนรู้โมเดลชิปปากับการ จัดการเรียนรู้ปกติ พบว่า คะแนนเฉลี่ยความรู้ทางนาฏศิลป์ หลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการ จัดการเรียนรู้โมเดลชิปปาส่งกว่าที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ ปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนผลการศึกษากิจการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น การจัดการเรียนรู้อัตนศึกษาตามรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน มีการศึกษาของ จันทรเพ็ญ ภัทรมานนท์ (2553, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้อัตนศึกษาตามรูปแบบการพัฒนาตามแนวคิดของซิมพ์สัน พบว่า นักเรียนมีผลการจัดการเรียนรู้อัตนศึกษาตามแนวคิดของซิมพ์สัน พบว่า นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจ เรื่องราวมาตรฐานเพิ่มมากขึ้น สังเกตจากผลทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน นักเรียนผ่านเกณฑ์ 100% สอดคล้องกับการศึกษาของ สุขชา เจตะภัย (2554, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้อัตนศึกษาตามแนวคิดของ Simpson โดยใช้ชุดฝึกปฏิบัติ การทำขนมไทยในท้องถิ่น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ด้านทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า คะแนนทักษะปฏิบัติของนักเรียนหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 83.68 จากคะแนนเต็ม 100 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้ ตามรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน โดยเป็นรูปแบบที่เน้นการพัฒนาทักษะปฏิบัติ จากการได้ปฏิบัติเป็นขั้นตอน ทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าแสดงออก รวมถึงสามารถนำความรู้ ความชำนาญจากการปฏิบัติไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับการศึกษาของ มธุรส วงศ์อำไพ (2553, บทคัดย่อ) ศึกษาการเปรียบเทียบความรู้ ทักษะปฏิบัติ และความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดการเรียนรู้อัตนศึกษาแบบซิมพ์สันกับการจัดการเรียนรู้ปกติ พบว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์หลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้อัตนศึกษาแบบซิมพ์สันสูงกว่าที่ได้รับการจัดการเรียนรู้อัตนศึกษาแบบซิมพ์สันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับการศึกษา

ของ จันทรเพ็ญ ภัทรมานนท์ (2553, บทคัดย่อ) ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้อัตนศึกษาตามรูปแบบการพัฒนาตามแนวคิดของซิมพ์สัน พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการปฏิบัติทักษะ เรื่อง รำวงมาตรฐานสูงขึ้น

4. ด้านความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ตามรูปแบบซิมพ์สันและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่าคะแนนความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ ของนักเรียนหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 19.25 จากคะแนนเต็ม 24 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้อัตนศึกษาตามรูปแบบซิมพ์สันและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน โดยรูปแบบซิมพ์สันผู้วิจัยเน้นให้นักเรียนทำความเข้าใจกับข้อมูล สามารถเปรียบเทียบข้อมูลหรือความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ นักเรียนสร้างองค์ความรู้ โดยใช้กระบวนการคิด สอดคล้องกับการศึกษาของ มธุรส วงศ์อำไพ (2553, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบความรู้ ทักษะปฏิบัติ และความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดการเรียนรู้อัตนศึกษาแบบซิมพ์สันกับการจัดการเรียนรู้ปกติ พบว่าคะแนนเฉลี่ยความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์หลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้อัตนศึกษาแบบซิมพ์สันสูงกว่าที่ได้รับการจัดการเรียนรู้อัตนศึกษาแบบซิมพ์สันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจากการจัดการเรียนรู้อัตนศึกษาตามรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ผู้วิจัยเน้นให้นักเรียนฝึกปฏิบัติตามขั้นตอนอย่างมีระบบ นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติจนเกิดความชำนาญ ทำให้สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ อันจะนำไปสู่การสร้างผลงานชิ้นใหม่ได้ สอดคล้องกับการศึกษาของ มยุรี หนูอินทร์ (2554, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดเป็นระบบ เรื่อง การประดิษฐ์ดอกไม้จากวัสดุเหลือใช้ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดการเรียนรู้อัตนศึกษาตามรูปแบบของเดวิสกับซิมพ์สัน พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้อัตนศึกษาตามรูปแบบของเดวิสกับซิมพ์สัน มีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น

และนักเรียนที่เรียนตามของซิมพ์สัน มีความคิดสร้างสรรค์ หลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน

5. การพัฒนาเจตคติต่อวิชานาฏศิลป์ ที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามรูปแบบซิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน คะแนนเจตคติเต็ม 5 คะแนน มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน 3.20 และเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 4.23 ซึ่งหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งคงเป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความรู้เดิมของนักเรียนแต่ละคน ต้องให้นักเรียนได้ฝึกกระทำด้วยตนเองให้มากที่สุด ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนได้ค้นหาความสามารถของตนเอง และควรระมัดระวังในเรื่องการช่วยเหลือนักเรียน

สุทธธีรพันธ์ เลิศจตุรวิทย์ (2544, หน้า 86) ได้ศึกษาการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนซิปปาเพื่อการเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการวิเคราะห์ และเจตคติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และสอดคล้องกับการศึกษาของ สุขยา เจตะภัย (2554, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Simpson โดยใช้ชุดฝึกปฏิบัติการทำขนมไทยในท้องถิ่น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีเจตคติทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ และข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล สภาพความพร้อมทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา และพื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียนแต่ละคน ต้องให้นักเรียนได้ฝึกกระทำด้วยตนเองให้มากที่สุด ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนได้ค้นหาความสามารถของตนเอง และควรระมัดระวังในเรื่องการช่วยเหลือนักเรียน

1.2 ผู้สอนควรมีการเตรียมตัวล่วงหน้ามาอย่างดี เพื่อไม่ให้กิจกรรมการเรียนการสอนเกิดการติดขัด จัดเตรียมอุปกรณ์ในการสอน สื่อการสอนให้พร้อมก่อนทำการสอนอย่างมีขั้นตอนและเป็นระบบ

1.3 ผู้สอนต้องเสียสละเวลาว่าง เพื่อให้คำแนะนำนักเรียนที่ต้องการฝึกปฏิบัตินอกเวลา เพราะเวลาในชั่วโมงเรียนอาจจะไม่เพียงพอ อีกประการหนึ่งในการประเมินทักษะปฏิบัติทั้งกลุ่มและเดี่ยวจะต้องใช้เวลา

1.4 ในการจัดกิจกรรมกลุ่ม ครูผู้สอนต้องคอยกระตุ้น และเสริมแรงนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ กล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น และเกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ภายในกลุ่ม

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษารูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซิปปาและรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน กับตัวแปรด้านอื่น เช่น ความคงทนต่อการเรียนรู้ กระบวนการกลุ่ม

2.2 ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบความมามทางนาฏศิลป์ที่เป็นเชิงพรรณนาด้านคุณค่าทางจิตใจ

เอกสารอ้างอิง

- จันทร์เพ็ญ ภัทรมานนท์. (2553). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามพาดพิทยาคาร ตามแนวคิดของซิมป์สัน. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ฉวีวรรณ วงษ์แสง. (2547). การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA กลุ่มการทำงานอาชีพ เรื่องการประดิษฐ์ของตกแต่ง จากเกล็ดปลา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศิศนา แคมมณี. (2545). รูปแบบการจัดการสอน ทางเลือกที่หลากหลาย พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นฤมล ชันส์มฤทธิ. (2542). การนำเสนอแนวทางการพัฒนาอาจารย์วิทยาลัยนาฏศิลป์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2543). การวิจัยทางการวัดผลและประเมินผล. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- มธุรส วงศ์อำไพ. (2553). การเปรียบเทียบความรู้ ทักษะปฏิบัติ และความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดการเรียนรู้โมเดลซิปปากับการจัดการเรียนรู้ปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- มยุรา สมบูรณ์. (2547). การพัฒนาแผนการเรียนรู้แบบ (CIPPA) กลุ่มการทำงานพื้นฐานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การทำยา สระพมาจากสมุนไพร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มยุรี หนูอินทร์. (2554). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดเป็นระบบ เรื่อง การประดิษฐ์ดอกไม้จากวัสดุเหลือใช้ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ตามรูปแบบของเดวิสกับซิมป์สัน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิชุกร เกษรบัว. (2554). ศึกษาพัฒนาการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีซิมป์สัน (Simpson's Model) กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การทำขนมท้องถิ่นสุรินทร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุชญา เจตะภัย. (2554). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Simpson โดยใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัติการทำขนมไทย ในท้องถิ่น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สุทธิรัตน์ เลิศจตุรวิทย์. (2544). ผลของการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนซิปปาเพื่อการเรียนทางประวัติศาสตร์ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการวิเคราะห์และเจตคติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนนมาลัย นิมนต์พันธ์ และคณะ. (2551). หนังสือเรียนวิชาพื้นฐานดนตรี-นาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- สุมิตร เทพวงษ์. (2548). นาฏศิลป์ไทย : นาฏศิลป์ : นาฏศิลป์สำหรับครูประถมศึกษา-อุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- อุษา สบฤกษ์. (2545). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนนาฏยสวรรค์ที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ไทย ของผู้เรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ในสถาบันอุดมศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ด. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.